

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/218/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110208527
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1110208527.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcov: X/ F. E., Z.. XX. X. XXXX, B. B. - A. V., zast. advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, X/ M. E., Z.. XX. XX. XXXX, B. B. - A. V., proti žalovaným: X/ E. A., Z.. X. X. XXXX, bytom Chorvátska 2700/1, Bratislava, zast. AK Bobák, Bollová a spol., s.r.o., ul. Dr.Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, 2/ OSC, s.r.o., Líščie nivy 23, Bratislava, IČO: 46 767 240, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 8. marca 2017 č. k. 22C/145/2011- 272, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému 1/ sa proti žalobcom 1/, 2/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalovanému 2/ sa proti žalobcom 1/, 2/ **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia proti žalovaným domáhali ochrany osobnosti. Žalovaným 1/ a 2/ súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobkyňa 1/ sa ochrany osobnosti domáhala z dôvodu, že žalovaný 1/ tým, že na ňu podal trestné oznámenie, ju krivo obvinil zo spáchania trestného činu, čím zasiahol do jej práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, resp. jej dobrej povesti. Žalobca 2/ sa ochrany osobnosti domáhal z dôvodu, že žalovaný 1/ šíril o ňom nepravdivé informácie, že je hazardný hráč, čím zasiahol do jeho práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, resp. jeho dobrej povesti. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali ochrany aj pred krivým obvinením, ohováraním a pošpinením mena, ktorého sa mal dopustiť žalovaný 1/ v rámci vyjadrenia zo dňa 10. 8. 2010 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/33/2010.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa 1/ pracovala do 22.12.2009 u právneho predchodcu žalovaného 2/ (spoločnosť Reason Y, s.r.o.) v novinovom stánku na Grösslingovej ulici. Dňa 23.12.2009 M. Z. a žalovaný 1/ otvorili predmetný novinový stánok, ktorý sa im zdal podľa ich vyjadrení dosť prázdny. Následne žalovaný 1/ poveril M. Z. vykonaním inventúry. Výsledkom inventúry bola mínusová položka vo výške 8.534,96 eur. Z uvedeného dôvodu dňa

29.12.2009 podal žalovaný 1/ ako splnomocnenec právneho predchodcu žalovaného 2/ na žalobkyňu 1/ trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu. Dňa 26.1.2010 žalovaný 1/ doplnil trestné oznámenie o ustálenie výšky škody. Následne vyšetrovateľ OR PZ Bratislava I uznesením zo dňa 3. 2. 2010 ČVS: ORP-3569/3-OSV-B1-2009 začal trestné stíhanie vo veci pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a dňa 22. 6. 2010 vzniesol obvinenie proti žalobkyňi 1/ pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 2. 4. 2012 č. k. 5T/12/2011 žalobkyňu 1/ oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 21. 5. 2013 č. k. 3To 43/2013 odvolanie prokurátora proti tomuto rozsudku zamietol podľa § 319 Trestného poriadku. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 10C 33/2010, žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k žalobe podanej dňa 18. 8. 2010 uviedol, že žalobcovia pracovali v novinovom stánku na Grösslingovej ulici pre spoločnosť Reason Y s.r.o., pre ktorú on pracoval ako hlavný dozorca. Žalobkyňa 1/ mala podpísanú dohodu o pracovnej činnosti a hmotnú zodpovednosť. Žalobkyňi 1/ vyplácal za odrobenú prácu mzdu, ktorá jej patrila, ale popieral, že by to bolo vo falošných bankovkách. Taktiež popieral, že by si od nej mal niekedy požičať peniaze. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol: „Poznám viacero rodín, ktoré majú postihnuté dieťa, ale ani jedny z nich ho nezneužívajú na podobné výmysly ako rodina E. typu citujem „Roztrhal nám peniaze, ktoré sme mali nachystané pre nášho syna a že mu ich ideme zaniest' na účet do banky“. Ja osobne poznám ich syna a dokonca som mu darčeky nosil a raz som mu daroval aj retiazku, ktorú už na tretí deň nemal, lebo ju vraj údajne stratil, ale môj osobný názor bol ten, že mu ju rodičia dali do záložne, keďže pán E. je hazardný hráč a sám ma nahováral, aby som mu dal peniaze, že on mi pôjde podať tiket. E. mi prezradili, aký je ich syn nezbedný, pretože navštevuje pornografické stránky a vypisuje dievčatám na erotických chatoch a chodil poza ich dom fajčiť cigarety, ktoré si ukradol zo stánku. Aj preto si myslím, že chlapec, ktorý je tak silno postihnutý ako hovoria jeho rodičia, by to ťažko zvládol.“ Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že svedok X. A. v rámci odvolania v právnej veci na Okresnom súde Bratislava IV vedenej pod sp. zn. 24C 26/2010 uviedol, že na základe jeho poznatkov a informácií žalobcovia majú sklony aj k páchaniu trestnej činnosti, pretože sa u posledného zamestnávateľa žalobkyne 1/ dozvedel o trestnom stíhaní, ktoré bolo voči nej vedené v súvislosti s trestným oznámením, ktoré podal žalovaný 1/.

4. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobkyňou 1/ tvrdenému zásahu do osobnostných práv spočívajúcemu v podaní trestného oznámenia v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Využitím subjektívneho práva žalovaného v 2. rade prostredníctvom žalovaného v 1. rade, ktorý dospel k podozreniu, že bol spáchaný trestný čin a preto podal na polícii trestné oznámenie, nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Samotné podanie trestného oznámenia nemožno chápať ako úkon smerujúci k zneváženiu inej osoby. Vyšetrovateľ vzniesol obvinenie voči žalobkyňi 1/ až dňa 22. 6. 2010, teda po takmer piatich mesiacoch od podania trestného oznámenia a po vykonanom dokazovaní v rámci prípravného konania. Žalovaný 1/ bol vypočutý v procesnom postavení svedka - poškodeného, pričom bol zároveň poučený o následkoch krivej výpovede podľa § 346 Trestného zákona. V prípade, ak by skutočnosti, ktoré boli predmetom výpovede žalovaného 1/ v trestnom konaní, nasvedčovali protiprávnemu konaniu z jeho strany, orgány činné v trestnom konaní mohli voči žalovanému 1/ začať trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania prečinu krivej výpovede. K ničomu takému však nedošlo. Rovnako výpoveď svedka v rámci trestného konania nie je možné považovať za šírenie nepravdivých tvrdení.“ Súd prvej inštancie záverom k tomuto žalobcami tvrdenému zásahu do osobnostných práv uzavrel, že podaním trestného oznámenia žalovaným 2/ prostredníctvom žalovaného 1/ a teda výkonom jeho subjektívneho práva nemohlo dôjsť k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, pretože tu chýba protiprávnosť konania z jeho strany. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného 1/ v rámci jeho vyjadrenia v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C 33/2010 súd prvej inštancie konštatoval, že: „vyjadrenie subjektívneho názoru žalovaného 1/ vysloveného v rámci uplatňovania jeho procesných práv strany konania v civilnom konaní nemožno hodnotiť ako neoprávnený zásah do osobnosti žalobcov, i keď by sa inak takýto zásah týkal osobnosti žalobcov. Žalovaný 1/ iba reagoval na podanú žalobu zo strany žalobcov v danom konaní, v ktorom sa domáhali vyplatenia 3.000,- eur z dôvodu, že im boli vyplatené peniaze vo falošných bankovkách. V uvedenom konaní žalobcovia obviňovali žalovaného 1/ z nečestného konania a teda že im vrátil požičané peniaze vo falošných bankovkách a že im zamenil pokrčené bankovky v hodnote 1.000,- eur za nové bankovky, ktoré boli falšované. Uvedené vyjadrenie žalovaného 1/ opäť predstavuje výkon subjektívneho práva žalovaného 1/ v rámci súdneho konania, pričom v konaní nebolo preukázané, že by nejakým spôsobom skutočnosti a tvrdenia tam uvádzané rozširoval ďalej. Tvrdenie, že žalobca 2/ je hazardný hráč je iba subjektívnym názorom žalovaného 1/, ktorý požíva právnu ochranu zahrnutú v

práve na slobodný prejav.“ Napokon pokiaľ ide o tvrdenia uvádzané v odvolaní X. A. v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 24C 26/2010, súd prvej inštancie poukázal na výpoveď svedka A., ktorý na pojednávaní uviedol, že žalovaného 1/ nepozná. Aj sám žalovaný 1/ v rámci svojej výpovede popieral, že by svedka X. A. poznal. Z uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatoval, že „nie je možné vyvodiť záver o tom, že by sa svedok A. o veciach uvádzaných v jeho odvolaní dozvedel práve od žalovaných 1/ a 2/. Naviac žalovaní nemohli niesť zodpovednosť za výroky tretej osoby, preto nemohlo byť výrokmi svedka A. v právnej veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 24C 26/2010, zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti žalobcov konaním žalovaných.“ Na záver súd prvej inštancie uviedol, že aj v prípade, ak by súd konania žalovaných vyhodnotil ako zásahy do práva na ochranu osobnosti žalobcov, v konaní nebolo preukázané, že by tieto tvrdenia spôsobili ujmu v očiach tretích osôb a že by bola znížená dôstojnosť žalobcov vo vzťahu k tretím osobám. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods.1 C.s.p. tak, že žalovaným, ktorí boli v konaní úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa 1/. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mala za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vyvodil závery, ktoré sú si navzájom protirečivé. Táto vnútorná protirečivosť, ako aj absencia riadneho odôvodnenia, z ktorého by bolo zrejmé, prečo súd prvej inštancie dal prednosť „výkonu subjektívneho práva“ pred právom na ochranu osobnosti, má podľa žalobkyne 1/ za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Ďalej namietla, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy a osvojil si len zistenia orgánov činných v trestnom konaní. Vyjadрила nesúhlas s výkladom ustanovení § 11 až 13 Obč. zák. v odôvodnení napadnutého rozsudku. Dodala, že čelila trestnému oznámeniu od 29.12.2009 až do 21.5.2013, kedy nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I. Po dobu tri a pol roka bola preto dennodenne konfrontovaná s trestným stíhaním, čo negatívne ovplyvňovalo jej osobný a rodinný život a jej postavenie v spoločnosti. Uvedené sa negatívne odzrkadlilo na jej zdravotnom stave, ako aj zdravotnom stave jej syna a manžela. O jej trestnom stíhaní mali vedomosť aj tretie osoby, čo vyšlo najavo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV vedenom pod sp. zn. 24C 26/2010. Napriek tomu, že svedok X. A. nevedel na pojednávaní dňa 6. 2. 2017 vierohodne vysvetliť, ako sa k nemu dostali informácie o trestnom stíhaní žalobkyne, ani odkiaľ vzal uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 3.2.2010, ktoré pripojil ako dôkaz k svojmu podaniu, súd prvej inštancie sa priklonil na stranu žalovaných. Súd prvej inštancie sa vôbec nezameral na to, komu orgány činné v trestnom konaní vydajú k rukám uznesenie o začatí trestného stíhania a že svedok A. nebol osobou, ktorá by sa zákonu zodpovedajúcim spôsobom mohla dostať k takému dokumentu. Keď vylúčime žalobcov, ktorí nemali záujem poskytovať informácie obsiahnuté v uznesení tretím osobám, do úvahy prichádzajú iba žalovaní, ktorí týmto dokumentom mohli disponovať. Bolo preukázané, že svedok A. disponoval uznesením o začatí trestného stíhania a hanlivo sa vyjadroval o žalobcoch, ale súd prvej inštancie tieto zistenia v uvádzaných súvislostiach nesprávne vyhodnotil. Práve vyjadrenia svedka A. na adresu žalobcov sú dôkazom o tom, že žalovaní šíрили o žalobcoch nepravdivé informácie, čím bolo zasiahnuté do ich osobnostných práv. Napadnutý rozsudok neobsahuje odpoveď na to, ako sa svedok A. mohol dostať k informáciám, ku ktorým nemal mať prístup. Tieto získal prostredníctvom posledného zamestnávateľa žalobkyne 1/, teda od žalovaných, čím bolo zasiahnuté do práv žalobcov na ochranu osobnosti. Zo zistení súdov v trestnom konaní je zrejmé, že podanie trestného oznámenia žalovanými bolo neoprávnené, čomu nasvedčuje na tomto základe vydaný oslobodzujúci rozsudok. Súd prvej inštancie nevenoval pozornosť ani výpovediam žalovaného 1/ ani výpovediam svedkov v trestnom konaní. Predovšetkým bolo zistené, že žalobkyňa 1/ neuzavrela so žalovaným 2/ žiadnu dohodu na výkon práce v zmysle Zákonníka práce, ani dohodu o hmotnej zodpovednosti a nebola ani vykonaná inventúra pred nástupom do zamestnania. Pred podaním trestného oznámenia bolo povinnosťou žalovaných najprv preveriť faktický stav, ustáliť výšku manka a zodpovednú osobu a tiež skúmať, či podaním trestného oznámenia nedôjde k zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/. Pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania, žalobkyňa 1/ v odvolaní namietla, že spolu so žalobcom 2/ spĺňajú podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalobca 2/. V odvolaní uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), h) C.s.p. a že sa pripája k odvolaniu,

ktoré podala žalobkyňa 1/. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu k žalobcov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Uviedol, že odvolania žalobcov 1/ a 2/ neobsahujú podstatné náležitosti vyžadované zákonom. Poukázal na to, že žalobcovia odvolania doplnili dňa 24. 3. 2017, resp. 30.3.2017, teda oneskorene a odvolací súd by na ne preto nemal prihliadnuť. Ďalej žalovaný 1/ uviedol, že trestné oznámenie podal na neznámu osobu s tým, že žalobkyňu 1/ označil ako osobu, ktorá v novinovom stánku v čase odcudzenia predmetných vecí a hotovosti pracovala. Podaním trestného oznámenia v mene žalovaného 2/ len realizoval ich subjektívne právo, ktoré nemôže byť považované za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov. Neoprávnenosť trestného oznámenia nemožno odôvodňovať ani neexistenciou pracovnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy medzi žalobkyňou 1/ a žalovanými, ani skutočnosťami spočívajúcimi v predchádzajúcom nedostatočnom zistení faktického stavu, keďže nepochybne v novinovom stánku chýbal tovar a peniaze, ktoré tam mali podľa inventúry byť a teda mali dôvod dospieť k podozreniu, že bol spáchaný trestný čin. Poukázal na to, že k porušeniu práva na česť a ľudskú dôstojnosť môže dôjsť len vtedy, ak sa difamujúce tvrdenie dostane na vedomie tretej osoby, pričom výpovede účastníkov, svedkov, znalcov v súdnom konaní nemožno považovať za uvádzanie difamujúcich skutkových tvrdení. Z týchto dôvodov jeho písomné vyjadrenie v inom súdnom konaní nemožno považovať za šírenie difamujúcich skutkových tvrdení, pretože nebolo spôsobilé dostať sa na vedomie tretím osobám a tak vyvolať neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov a keďže sa jednalo o výpoveď strany sporu v rámci súdneho konania, nemožné ho považovať za uvádzanie difamujúcich tvrdení. Rovnako aj označenie žalobcu 2/ za hazardného hráča v telefonickom rozhovore s ním nemožno považovať za šírenie difamujúcich tvrdení spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu 2/, keďže toto označenie žalobcu 2/ zaznelo výlučne v rozhovore medzi sporovými stranami a nemohlo sa dostať na vedomie tretím osobám. Vo vzťahu ku skutku týkajúceho sa svedka A. žalovaný 1/ poukázal na to, že nemôže zodpovedať za výroky tretích osôb.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

10. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti musia byť kumulatívne splnené zákonom stanovené podmienky a to existencia protiprávneho zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, objektívna spôsobilosť protiprávneho zásahu privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na jej osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi oboma uvedenými predpokladmi. V prejednávanej k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/ malo dôjsť tým, že žalovaný 1/ v mene žalovaného 2/ podal dňa 29.12.2009 trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a v súvislosti s odcudzením tovaru a tržieb z novinového stánku, v ktorom žalobkyňa 1/ pracovala a rozširovaním nepravdivých informácií o trestnom stíhaní žalobkyne 1/. Pokiaľ ide o predmetné trestné oznámenie odvolací súd konštatuje, že v zmysle trestného poriadku každý, kto sa hodnoverným spôsobom dozvedel o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, je oprávnený uvedené oznámiť orgánom činným v trestnom konaní. Trestný poriadok osobe poškodenej trestným činom priznáva okruh subjektívnych práv, ktoré si v rámci podania oznámenia o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin, môže uplatňovať (právo na náhradu škody). Možno teda uzavrieť, že subjektívnym právom fyzickej osoby je aj právo podávať návrhy na začatie priestupkového konania, či podávať trestné oznámenia. V zmysle ustálenej judikatúry za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nie je možné považovať zásah, ktorý sa realizuje v rámci výkonu subjektívneho práva stanoveného zákonom, prípadne v rámci zákonom uloženej povinnosti, akým vzhľadom na vyššie uvedené je aj podanie oznámenia o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin, t. j. podanie trestného oznámenia. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ a žalovaný 2/ rozširovali informácie o trestnom stíhaní žalobkyne 1/.

12. Pokiaľ ide o označenie žalobcu 2/ za hazardného hráča v telefonickom rozhovore so žalovaným 1/, odvolací súd uvádza, že toto skutkové tvrdenie žalovaného 1/ na adresu žalobcu 2/ nebolo objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi 2/ ujmu na jeho osobnostných právach, pretože bolo výlučne predmetom komunikácie medzi nimi dvomi, nedošlo k žiadnemu zverejneniu tohto tvrdenia pričinením žalovaného 1/ a opak v konaní preukázaný nebol.

13. Vyjadrenie subjektívneho názoru vysloveného v rámci uplatňovania procesných práv sporovej strany v súdnom konaní nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, ak sa tak stalo spôsobom primeraným okolnostiam, za akých malo k zásahu dôjsť. Odvolací súd je preto zhodne so súdom prvej inštancie toho názoru, že vyjadrenie žalovaného 1/ v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/33/2010, ako aj vyjadrenie X. A. obsiahnuté v odvolaní vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24C/26/2010, neboli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne 1/ a žalobcu 2/. Inkriminované tvrdenia žalovaného 1/ a X. A. boli súčasťou súdnych konaní, v ktorých žalovaný 1/ ako aj X. A. vystupovali ako sporové strany. Ich hodnotiace tvrdenia na adresu žalobcu 2/ o tom, že má byť hazardný hráč (zo strany žalovaného 1/) a vyjadrenie X. A. o sklonoch žalobcov k páchaniu trestnej činnosti, nemali žiaden presah mimo týchto konaní a boli len subjektívnym tvrdením žalovaného 1/ a X. A. v uvedených veciach. Nedošlo k žiadnemu zverejneniu ich tvrdení, či už na internete alebo v médiách. Na základe uvedeného môže odvolací súd urobiť záver, že žalobcami namietané výroky mali povahu subjektívnych tvrdení, pričom niektoré z nich neboli, resp. nemuseli byť v súlade s objektívnym stavom reality, ale nemožno ich bez ďalšieho označiť za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne 1/ a žalovaného 2/. Vo vzťahu k vyjadreniu X. A. uvedeného v odvolaní v inom súdnom konaní navyše odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie poukazuje na to, že žalovaní nenesú zodpovednosť za výroky tretích osôb.

14. Dĺžka trestného stíhania a jeho dopady na osobný, zdravotný a rodinný život žalobkyne 1/, ako aj na zdravotný stav jej manžela a syna, na ktoré poukazovala žalobkyňa 1/ v odvolaní, sú pre prejednávajúcu vec bez relevancie, keďže dĺžka trestného konania a jeho vplyv na žalobkyňu 1/ a jej rodinných príslušníkov nie sú predmetom tohto konania. Inými slovami, v konaní o ochranu osobnosti nebolo povinnosťou ale ani oprávnením súdu prvej inštancie hodnotiť dĺžku trestného konania vedeného proti žalobkyňi 1/. Povinnosťou konajúceho súdu rovnako nebolo v tomto konaní zisťovať, komu vydali orgány činné v trestnom konaní uznesenie o začatí trestného stíhania, ani to, či X. A. bol osobou, ktorá by sa mohla dostať k takému dokumentu, keďže takáto skutková okolnosť nebola predmetom žaloby, resp. konania. Rovnako nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie dať žalobkyňi 1/ odpoveď na to, ako sa X. A. mohol dostať k informáciám, ku ktorým nemal mať prístup, pretože takéto skutkové okolnosti neboli predmetom žaloby. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že tieto informácie získal prostredníctvom žalovaných. V konaní nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že by si svedok A. vytvoril svoj negatívny názor na žalobcov práve v dôsledku informácií o trestnom konaní, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný 1/ a svedok X. A. sa nepoznajú.

15. K námietke žalobkyne 1 / spočívajúcej v tvrdení, že bolo povinnosťou žalovaných pred podaním trestného oznámenia starostlivo preveriť faktický stav, ustáliť výšku manka a zodpovednú osobu a tiež skúmať, či podaním trestného oznámenia nedôjde k zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/, odvolací súd uvádza, že v zmysle trestného poriadku každý, kto sa hodnoverným spôsobom dozvedel o skutočnostiach nasvedčujúcich o tom, že bol spáchaný trestný čin, je povinný uvedené oznámiť orgánom činným v trestnom konaní. Takýto oznamovateľ má povinnosť uviesť všetko, čo mu je o skutku známe, nemá však povinnosť pred podaním oznámenia preverovať faktický stav veci a všetky ďalšie skutočnosti relevantné pre trestné konanie. To je totiž povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sú základe zisteného skutkového stavu povinné ustáliť, či bol spáchaný trestný čin či už vo forme prečinu alebo zločinu.

16. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcov proti výroku o nároku na náhradu trov konania, odvolacia argumentácia žalobcov, že im bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu, je v tejto súvislosti právne bezvýznamná. Totiž samotné priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov má za následok, že strana, ktorej bolo toto oslobodenie priznané, nie je povinná platiť súdne poplatky. Priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov však sporovú stranu nezabavuje povinnosti v prípade prehry v spore nahraďiť protistrane trovy konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Keďže žalovaní boli v predmetnom spore plne úspešní, vznikol im nárok na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

17. Zo spisu vyplýva, že žalobcom bol napadnutý rozsudok doručený dňa 13. 3. 2017. 15 - dňová lehota na podanie odvolania im teda začala plynúť dňa 14. 3. 2017 a uplynula dňom 28. 3. 2017, ktorý pripadol na utorok. Žalobcovia 1/, 2/ podali odvolanie (č. I. 288) osobne na súde prvej inštancie dňa 21. 3. 2017, teda včas a podľa jeho obsahu ním napadli výrok o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa 1/ odvolanie doplnila podaním z 24.3.2017 (č. I. 303), ktoré bolo toho istého dňa osobne podané na súd prvej inštancie. Žalobkyňa 1/ teda doplnila odvolanie včas - pred uplynutím odvolacej lehoty. Žalobca 2/ odvolanie doplnil podaním z 27.3.2017 (č. I. 307), ktoré bolo na poštu podané dňa 28.3.2017, teda včas - v posledný deň odvolacej lehoty. Preto neobstojí názor žalovaného 1/, že žalobcovia odvolania doplnili oneskorene a že by teda odvolací súd nemal na ne prihliadnuť.

18. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 1/ odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému 1/ priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 2/ odvolací súd rozhodol podľa 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).